

KRÖNIKA

Vissa djur tvingas lida livet ut

Det finns så många förklaringar till att djur inte har det så bra som de förtjänar, men inga faktiska ursäkter. De mest tragiska är nog de fall där djur i flera år har farit illa i det tysta, skriver LT:s krönikerande veterinär Anna Pamuk.

FOTO: PONTUS LUNDAHL

Jag är inte bara veterinär utan också hundägare. Jag och min man äger tillsammans fyra fantastiska jakthundar. De är inte bara våra jakthundar utan våra sällskapshundar och vår familj. Att vara hundägare innebär för oss en berikande livsstil – som vi aktivt har valt. Vi delar livet med våra hundar och de delar livet med oss.

Jag önskar att jag kunde säga att alla hundar levde så, men tyvärr finns det hundar som inte borde dela livet med sina djurägare. Hundens och ägaren kanske inte alls passar ihop. Kanske har djurägaren helt felaktiga förväntningar på hunden. Eller kanske är det så att djurägaren har svårt att ta hand om sig själv och att hunden därför inte kan ges den omsorg och kärlek som den förtjänar.

Det händer därför ibland i mitt yrke att vi akut får ta hand om hundar och andra djur som farit illa. Ofta handlar det som sagt om olyckliga kombinationer och situationer, men det finns tyvärr fall som handlar om ren och skär ondskas. Det är alltid svårt att möta dessa fall och för er som inte vet det har vi ett nära och gott samarbete med berörda myndigheter när hårdhandskarna verkligen behövs.

Zeb, som jag kallar honom här, är en vid det här laget äldre Jack Russell-terrier, hane, som akut omhändertogs för många år sedan. Zebs husse kom till kliniken och lämnade in hunden för att ”den inte var tyst”. Efter en hel del diskussioner om rätt och fel lämnade han för att lösa situationen helt sonika över hunden till mig och gick därifrån. Så där stod jag mitt i en hektisk klinikvardag med en översexuell, ouppfostrad, extremt högljudd och bedårande Jack Russell-terrier. Jag kontaktade berörda myndigheter om det inträffade och tog sats för att berätta för min man att vi blivit jourhem för Zeb. Väl medveten om att vi då hade fem

Jag kontaktade berörda myndigheter om det inträffade och tog sats för att berätta för min man att vi blivit jourhem för Zeb. Väl medveten om att vi då hade fem valpar, sex vuxna hundar, en 14-årig lånehund och en praktikant boende hemma hos oss.

valpar, sex vuxna hundar, en 14-årig lånehund och en praktikant boende hemma hos oss.

Eftersom jag kanske har världens mest förstående man fick Zeb därför följa med hem till oss. Vi placerade praktikanten i ett rum på ena sidan huset tillsammans med den 14-åriga lånehunden. Vi placerade den nu ylande Zeb tillsammans med vår äldsta pointertik i den andra delen av huset. Tiken var måttligt road men visade på ett tryggt och tydligt sätt var skåpet skulle stå när Zeb försökte betäcka henne. Och slutligen placerade vi valparna och resten av hundfloeken i vardagsrummet.

Den natten var det endast praktikanten och den 14-åriga lånehunden som snarkade och Zeb var liksom vi helt utmattade när morgonen kom. Vid morgonkaffet konstaterade min man och jag, att situationen var ohållbar och vi måste tänka på våra egna hundar. Zeb måste få ett nytt jourhem. Jag ringde därför djurskyddshandläggaren för att avlägga rapport. Hon var tyst en god stund i telefonen och sa sedan: ”Jag kommer i eftermiddag”. Det visade sig att familjen hade pratat om att skaffa en ny hund och när

dottern till handläggaren lyfte upp Zeb blev det kärlek vid första ögonkastet. När Zebs normala mullrande byttes till ett ivrigt slickande och svansviftande förstod jag att han hade hittat ett nytt hem.

Jag pratade för inte så länge sedan med Zebs matte och fick veta att han nu är en lite ledstäl men fortsatt pigg hund, som sin ålder till trots tror att han är grannskapets Casanova. Genom alla år har han aldrig vikt från dotterns sida och det har inte gått en natt utan att han sovit lugnt vid hennes fotända. Zeb har verkligen fått det liv han förtjänar.

Det finns så många förklaringar till att djur inte har det så bra som de förtjänar, men inga faktiska ursäkter. Inte alla djurskyddsfall har slutat så väl som för Zeb. De mest tragiska är nog de fall där djur i flera år har farit illa i det tysta.

För mig är det både självklart och en plikt att anmäla misstanke om brott mot djurskyddslagen. Jag vill också uppmana dig som läser, att våga larma länsstyrelsen om det finns misstanke om att djur far illa. Du kan om du vill vara anonym. Djur kan inte föra sin egen talan och det är allas vår skyldighet att göra det åt dem. Visst har jag blivit både hotad och utskäld men en sak är säker, jag kommer alltid att vara på djurets sida. Var det du också.

Anna Pamuk

redaktionen@ltz.se

